



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 1366/2022
22.09.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АТЛАС ДОО Севојно, чији је пуномоћник Милош Миладиновић, адвокат у ..., против туженог UNICREDIT BANK SRBIJA АД Београд, чији је пуномоћник Тамара Симић Пајовић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 58.600,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6696/21 од 20.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 22. септембра 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6696/21 од 20.04.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда бПж 6696/21 од 20.04.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 25П 3175/2021 од 10.06.2021. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев, тако што је утврђено да је ништава одредба члана 7. став 1. Уговора о краткорочном револвинг кредиту број Р./12 од 27.08.2012. године, закљученог између тужиоца и туженог, и то: члан 7. став 1. тачка 1. која гласи: „Банка ће наплатити клијенту, а клијент овим преузима обавезу да банци плати једнократну накнаду за одобрење кредита (у даљем тексту Једнократна накнада), која се обрачунава у односу на укупан износ кредита (дефинисан у ставу 1.1), у складу са одредбама овог Уговора;“ члан 7. став 1. тачка 2. која гласи: „Банка ће наплатити клијенту једнократну накнаду на датум закључења уговора, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан плаћања,“ члан 7. став 1. тачка 3. која гласи: „Износ једнократне накнаде је једнак износу од 0,50 % укупног износа кредита.“ У ставу другом изреке, обавезан је тужени да тужиоцу плати 58.600,00 динара, са законском затезном каматом почев од 27.08.2012. године, па до исплате. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 30.000,00 динара, све са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 6696/21 од 20.04.2022. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог, па је потврђена првостепена пресуда у ставу првом и другом изреке. У ставу другом изреке делимично је усвојена жалба туженог, па је решење о трошковима поступка садржано у ставу трећем изреке преиначено и одлучено тако што је обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Против другостепене пресуде тужени изјављује ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Према садржини тражене правне заштите и разлозима на основу којих је одлучено о тужбеном захтеву, побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова о разлозима ништавости одредбе уговора о кредиту у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове или накнаду за обраду кредитног захтева није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови, или накнаде, које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијенту у току реализације кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу, или у апсолутној вредности, али услов је да закључењу уговора претходи понуда банке у којој је јасно одређена обавеза плаћања на начин да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима, или накнадама је реч. У ситуацији у којој тужени није поступио на описани начин, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Ревидент не указује на другачију судску праксу у вези досуђивања законских затезних камата на износ који је обавезан да врати тужиоцу као последицу ништавости уговорне одредбе. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају, према разлозима ревизије, нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

Због тога је, у ставу првом изреке, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено да се не дозволи одлучивање о изјављеној ревизији као посебној, односно изузетно дозвољеној.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је поднео тужбу дана 29.03.2021. године. Вредност предмета спора је 58.600,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 498,38 евра.

Одредбом члана 487. став 1. и 3. Закона о парничном поступку, прописано је да су у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе и да се споровима мале вредности сматрају и спорови у којима предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора коју је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог закона није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић